

האומר פרק שלישי קידושין

נ.מ.

עין משפט נר מצוה

ה א טוש"ע א"ע סימן לה
 ספק י'
 ב מ"י פ"י מהלכות סוכה
 ה' י' א' סמוך ענין פ' ע'
 טוש"ע מ"מ סימן קס"ג ספק
 כ'
 ג מ"י פ"ז שם ופי' מהל'
 אשוח ה' מ' טוש"ע שם
 ס' ד' ספק א'
 ח ד' מ"י פ"ז מהל' זכיה
 ה' מ' טוש"ע מ"מ ס'
 נעט ע"ה
 ט ה' ד' מ"י פ"ז מהל' אשוח
 הלכ' י' סמוך ענין ממ
 טוש"ע א"ע סימן מ ספק
 כ':
 ז מ"י פ"ד מהלכות תרומות
 ה' ט' טוש"ע י"ד סימן שלל
 ספק לו
 ח מ"י פ"ו מהלכות
 גירושין ה' ט' סמוך
 ענין נ' טוש"ע א"ע סימן
 קמ"א ספק נט'
 יב ט' מ"י פ"ח מהל' כלס
 הלכ' י':

מוסף תוספות

א. (פ') בן קמה אביו וגילה
 דעתו שהוא חפץ בה ואב
 נעשה לו שליח מאליה וכן
 לאדם שלא בפניו. רש"י לעיל
 מה: ד"ה ודמלא. ב. ופי' ר"ח
 דכל היכא שנקרא רשע ביד
 החייבין אותו להחזיר הדמים.
 ג. (ולפי' מתוקן מה ר"ח
 ה' ד' ופי' ר"ח. ג. ומקראמר
 מעט מעט אפי'
 לכתחילה. רש"י. ט. כי הרבה
 כ"יב תמצא במעוה. י.
 רש"י. והיינו נמי עני'
 מהפך בחררה שממציא
 עצמו אצל בעל הבית לעבוד
 כד שיתן לו לפעמים חררה כי
 זה יכול להצוה גם הוא
 במקום אחר. מוס' הר"ש.
 ה. ומציאתו. מוס' הר"ש. איני
 במתנה. ר"ן. ו. ואינו נקרא
 רשע דחייב קומדין לכל אדם.
 ז. ולכתחילה יכול
 לעשות כן וליכא משום
 ופשיטא הישר והטוב. ר"ן.
 ח. ופרטי' ה' ח' כגון שארם דג'
 אחד לצודו שהיינו אחרים
 הבאים לפרוש מצדיותיהם
 מרדתיין אותם ממלא רצת
 הרב. מוס' הר"ש. ח. ו"מ דמן
 הרב היינו. מוס' רש"י. ופי'
 מהרש"ל. ט. נבאנום הוא
 מיזון פני ענינו, ראה מוס'
 ט"ק, ועוד.

תוס' ר"י הוקן

נב' לא יהיה ניהליה.
 לא היו רוצים לתת לבנו.
 להבין ליה ארדעי. להבין
 קורם שיקרשה להוציא עצמו
 ממתן המאות ואסור לעשות
 כן. באגא דאלימי בקעה
 של בעלי זרועות התהלך ולא
 היו מניחים לקנות קרקע
 אצלם אלא לאדם שהיה
 נחשב בעיניהם. לארדעי.
 שלא הגיחו לו לקנותה
 בשבילי קורם שיקנה. מהפך
 עליה. לקנותה. קבליה. סיפר
 לתלתו. הרגל כשדורשים
 בהלכות הרגל והיו כולם
 באים לקבל פני הרב. חררה.
 בעוה. פי' מחו לזכות בה
 מן הקרקע או שיתנה לו בעל
 הבית. ע"כ. ולא נחזיק דוח
 נתן ביפאי' פ"ד [מ"ג] נטל
 מקצת פיאה ורקע על השאר
 אין לו בה כלום. נפל לו עליה
 או פירס טליהו עליה מעבדין
 אותה היינו, ויבדלשלי [שם]
 ובתוספתא [שם פ"ב ה"א]
 הני בשם ר' מאיר קונסין אותו

לְקַדְוִשֵׁי אֵיתֵא לְבָרִיהּ. ומיירי דלרזויי ארצי קמיה^א ושתיק
 לשוייה שלימ אמר לעיל (דף מה:) דלא חליף איניש
 דמשי אציו שלימ אזל הכא דלרזויי ארצי ושתיק^ב איכא למימר דסמין
 עליו: **עניי** המהפך בחררה ובא אחר ונשלה ב'ב. פ' בןקטרס
 דמיירי במחרה של הפקר וקשה מהל'
 דתמן בשני' אוחזין (ג"מ דף י"ג) ראה
 את המציאה ונפל לו עליה או שפירש
 טלימה עליה וזכא אחר ונעלה היא
 שלו וכן הא דקאלמר הנס (שס) היא
 שליקט מנקט הפאה ופירש טלימה
 עליה מעבירים אותו הימנה^ג ואמאי
 עני מהפך במחרה הוא ואומר ר"ח
 דליסור דמהפך נקט הכא לא שייך
 אלא דוקא כשרואה העני להרויח
 בשכירות או כשרואה לקנות דבר אחד
 ויזכירו מקדים וקונה והוי דומיא דזב
 גידל ונש"ע קאלמר הנס רשע ל'
 למה מחזור על זאת שטרם זה חצירו
 ילך וישתכר במקום אחר^ד אזל אם
 הימה המחרה דהפקרה^ה ליכא ליסור
 שאם לא^ו זכא זולת לא יזכא אחרת^ו
 ומינה קשה מההיא דפרק לא יחפור
 (ג"מ דף ק"א) דקאלמר התם
 מרסיקין מן הדג כמלא רינת הדג^ז
 אע"פ שהיא של הפקר ונראה דתם
 היינו טעמא מפני שהוא יורד לאומנו
 כי היא דקאלמר התם (שס) היא זב
 מנראה דלוקי ריחא ואתמא זב מנראה
 ולוקי זדידיא מני לעכוני עליה
 דקאלמר ליה דקא פסקת לימתיא ועוד
 אומר רציו מאיר אציו של ר"ח^ח דמיירי
 דגז מנ שקן דרך השלייגים להסיס
 במלכות דג מנ דהויגס מתאפסי' שם
 שם סביב אותו הדג וכיון שזה פירש
 מלודתו מחילה וע"י מעשה שעה זה
 מתאפסי' שם סביב ודאי^ט אם היא
 חצירו פורש הוה כאלו גזול לו ויכול
 לומר לו תוכל לעשות כן במקום אחר
 ומאן נראה למחר ר' יצחק שאסור
 למלמד להשיע ענינו בצלל הבית שש
 לו מלמד אחר צביתו כל זמן שהיה
 צביתו שמאחר שהוא^י שציר שם ילך
 לה^כ דכתיב^ל וישונא מתנות יהיה רבי אבא לא
 נחית לה משום דהפיך בה רב גידל לא מר
 נחית לה ולא מר נחית לה ומיתקריא ארעא
 דרבנן: וכן האומר לאשה התקדשי לי כו':
 לא בא אחר וקידשה בתוך שלשים מהו
 רב ושמואל דאמרי תרוייהו^מ מקודשת^נ ואע"פ^ס
^פ שנתאכלו המעות מאי טעמא הני זוזי לא
 למלוה דמו ולא לפקדון דמו לפקדון לא דמו
 פקדון ברשותא דמרא קא מתאכלי והני
 ברשותא דידה קא מתאכלי למלוה נמי לא דמו
 מלוה להוצאה ניתנה הני
 בתורת קידושין והיבניהו ניהלה לא בא
 אחר וקידשה וחזרה בה מהו ר' יוחנן
^ק אמר יחזרת אתי דיבור ומבטל דיבור ריש
 לקיש אמר אינה חוזרת לא אתי
 דיבור ומבטל דיבור איתביה ר' יוחנן
 לריש לקיש^ר ביטול^ש יאם עד שלא תרם
 ביטול אין תרומתו והיא תרומה ויא
 הכא דדיבור ודיבור הוא וקאתי דיבור
 ומבטל דיבור שאני נתנית מעות ויא
 אשה דכי מעשה דמו ולא אתי דיבור
 ומבטל מעשה^ט איתביה ר' השולח ג' לאשתו
 והגיע בשליח או שליח אחריו ואמר
 לו ג' נתנית לך בטל הוא הרי זה בטל
 והא נתנית ג' ליד שליח דכי נתנית
 מעות ליד אשה דמי וקתני הרי זה בטל
 התם נמי כל כמה דלא מאא ג' נתנית
 דיבור ודיבור הוא אתי דיבור ומבטל
 דיבור איתביה ר' לר' יוחנן^י כל הכלים
 יורדין לידי טומאתא במחשבה ואין עולים
 מידי טומאתא אלא בשנינו מעשה

ומציאין הימנו ואת התלוש ואת המחובר. אלא דרמי לא בחררה דהפקר איירי אלא דההיא כי היא גזווא מפקדן לה מיניה, אלא דרמי דפקדן עובדא בררחה לקנותה או שישתכר עם בעל הבית כד שיתפרנס, ובה אחר ועשה מה שהוא היה משתדל לעשות עם בעל הבית זה נקרא רשע, ומיזהו אין מוציאין אותה מידו. רשע. שירוד לחיי חברו. קמייתא. ראשונה של קבתי מעולם ואם אמתנה אינו סימן טוב. ארעא דרבנן. הפקר לתלמידים. מהו. דין אלו הקדושין. ואע"פ שנתאכלו כל המעות. חרף שלשים יום וכו' בני למיהו חנין קדושין לינתו למעות בעולם, אפי' מקדושה. לא למלוה. דאניה מקדושה. ולא לקדושין שאם אין פירושה שיהו פרושה ביני איהם מקדושה. מלוה להוצאה ניתנה. ולא ודידה היא ולא יהי לה מידי. וחזרה בה. חרף שלשים יום שאמרה בהי שמי או אפי' בקדושה. אבל אם מת הוא או היה חרף לי יום שפסא שלא נגמרו הקדושין ואינה לשלשים יום.

גבי ומאי שנה הסס. צ"ל האיש מקדש: דקמני האומר לשלחו. וא
 וקדש לי אשה פלוגת במקום פלוגי והלך וקדשה במקום אחר אינה
 מקודשת מאי שנה הסס דנקט לשון שליחות שלחו לשם כך והכא נקט
 חזרו שלא שלחו לשם כך אלא אם יודמן לו במקום פלוגי דרך אכילה:
דפסג. הוא משלח לא טרם האיש שליח
 לבקשה לי במקום אחר ולא סמכה
 דעמיה לשוייה שליח אלא בזכותו מקום:
מראה מקום הוא לו. אם תמלאנה
 שם קדשה לי שם ואיני מטריחך
 למקום אחר ומייה אם עבר עבד:
לא יבזה ניהליה. לא לרזויי לזורך
 זנו: ומקשינן איבעי ליה לאודועיה.
הרינא לעמנו מן מנהג רמאות: באגא
דאלימי. בקעה של בעלי זרוע יתיה
 ולא ייחו לכל אדם לקנות קרקע
אלס: מהפך קשה ארעא. מחור
 עליה לקנותה: **קבליה קבל** על עליה
 סיפר דברי נעקמו ל' זירא: **רגל**
כשדורסין בהלכות הרגל היו מנקבין
 פני הרב: **עני מהפך במחרה**.
 מחור אחריה לזכות זה מן ההפקר
 או שיתגנה לו בעל הבית: **נקרא רשע**.
 שירד לחיי חצירו: לא הוה ידענא.
 שרז גידל מתעסק בה: **דארעא**
קמייתא. זו היא לי ראשונה שלקמתי
 מעולם: **ולא מסמנא מילתא**. אינה
 סימן טוב שימכור אדם מקומו הראשון:
ארעא דרבנן. הפקר לתלמידים:
ואע"פ שנתאכלו המעות. בתוך ל'
 יוס דכי זעו קידושין למיחל לימניהו
 למעות אפי' חיילי: **לאו למלוה דמו**.
 דמינה מהפקדן צמולה אינה מקודשת^א:
ולא וקדש דמו. דמינא אם לא נשמייר
 זה שזה פרוטה אינה מקודשת כדאמר
 בהאי מקדש (לעיל דף ק"א). התקדשי
 לי בצקדון והלכה ומלאתו שנגנז או
 שנאצד אם נשמיר זו שזה פרוטה
 מקודשת כו': **להולאה ניהנה**. מקמי
 דניתחלי קידושי וכי אמר לה התקדשי
 לי זה לא דיידי היא ולא מידי היבז
 זה אזל אלו לא ניתנו לה להוליחן
 אלא ע"מ שתתקדש בהן ולהכי כ
 אכלה דידה אכלה וליכא מנא ומנא
^ב מקדש: **וחזרה בה**. בתוך ל' אמרה
 אי אפי' בהן: **יטעל אם עד שלא**
סרס ציטל. האומר לשלוחו לא תרסס
 ואזו ציטלו מלהיות שלוחו או צביתו
 שאם שלל פפני: **די מעשה דמו**.
ואע"פ שלא חלו מיד הוי מעשה מיהא
 לחול אחר שלשים והא דקרי ליה דיבור
 משום ללוא מעשה ממש הוא: **והגיע**
בשליח. רבותא אשמעינן אע"פ
 שלא יא' אחייו לשם כך אלא שפגע
 זו ואמר לו הרי צטל ולא אמרין
 בצעורי ענינא קין מתקין והכי
 מפורשת צ"ל השולח^ג: **כל כמה דלא**
מטא גיטא. ליד האשה לאו מידי הוא:
יורדין לידי טומאה במחשבה. כגון
 גולמי כלים דאמר בהכל שחטין (חולין
 שבת נח). במחשבה. מחאה
 דף כה). כל עשמי' לשוף לשבץ ולגרר
 ואמר התם דאכתי חסרון מלאכה הוא
 וטעוריס ואם חישב^ד עליה שלא לשוף
 וכל לשוף לשון טומאה שחשב^ה לו לידי גמר
 מלאכה מכלאן פירוהו: **ואין עולין**
מטומאתן. משקבליה: **אלא בשנינו**
מעשה. שיעשה זה מעשה לקלקלם
 שיצרכם או ינקסם וכן עד שלא יקבלו טומאה אין עולין מטומאה שירדו במחשבה זו אלא בשנינו מעשה עד שיתחיל לשוף לשבץ ולגרר:

זקוקה ליכא והוא מותר בקרבנותיה. אתי דיבור. דהשתא ומבטל דיבור (דבני קדושין ויא' דיכא) מעשה נתנית לאשה הכל תלוי בבירורו ובדבורו הוא חשוב.